

sikring paa de større Pladser kan etableres uden i Tilknytning til Fagorganisationerne. I Følge det af Kommissionen affattede Forslag ville imidlertid Arbejdsløshedskasserne blive udskilte fra enhver Forbindelse med Fagforeningerne.

Opfattes den uforskyldte Arbejdsløshed som et fagligt Onde, vil der kunne opstaa Spørgsmaal om, hvorvidt det ikke vilde være stemmende med Retfærdighed at paalægge Arbejdsgiverne at overtage de med Afhjælpningen af dette Onde forbundne Udgifter — helt eller delvist. Med Hensyn hertil foreligger der Udtalelser fra d'Herrer Gustavsen, Bergenholz og Helweg. Borgerrepræsentant Gustavsen anser det for tvivlsomt, om man tør paalægge Arbejdsgiverne at yde Bidrag til Arbejdsløshedskasserne, navnlig af Hensyn til de mindre Arbejdsgivere. Forretningsfører Bergenholz afviser bestemt ethvert muligt Krav om Bidrag fra Arbejdsgiverne. Direktør Helweg, der betoner, at hans Udtalelser ere rent personlige, eftersom han ikke har noget somhelst Mandat fra Arbejdsgiverforeningen eller andre, stiller sig ligeledes absolut afvisende overfor mulige Krav om Bidrag til Arbejdsløshedskasser fra Arbejdsgiverne.

VI.

Der har indenfor Kommissionen været stærke Brydninger med Hensyn til, paa hvilken Maade man rettest burde løse den Opgave virksomt at raade Bod paa den Arbejdsløshed, der har vist sig at være en Faktor, til hvis Tilbagevenden fra Aar til Aar man ikke har kunnet undlade at tage Hensyn. Mellem Kommissionens Medlemmer har der dog hersket Enighed om, at Samfundet bør støtte Bestræbelser for at tegne Forsikring mod Arbejdsløshed. Det kan jo nemlig ikke bestrides, at der altid vil være et stort Antal Arbejdere, der ikke ville kunne afse de hertil fornødne Præmier, navnlig naar henses til de mange — og mere nærliggende — Udgifter, der bl. a. paahvile Lønarbejderne, saasom til Forsikring i Tilfælde af Sygdom og Død. For Samfundet er det imidlertid af yderste Interesse, at indtrædende Arbejdsløshed ikke skal vælte Forsørgelsen af talrige Familier over paa det Offentlige. Ved første Øjekast kunde hele denne Sag synes kun at vedrøre det Offentlige fra et Forsørgelsessynspunkt. Denne Betragtning vil dog næppe holde Stik for en nøjere Overvejelse. Det offentlige Forsørgelsesvæsen har sine særlige Opgaver. Saa vidt muligt bør det kun træde til i Tilfælde af, at en Person ikke vil eller — paa Grund af særlige Forhold, der væsentligt maa tilskrives den paagældende selv eller ville være at føre tilbage til Mangler hos ham, saasom hans mangelfulde Opdragelse, hans manglende Energi, Sygelighed, Deformitet m. v. — ikke kan bestride Udgifterne ved Forsørgelsen af sig og sine. Bortset herfra bør der formentlig skabes Udvej til at støtte de paagældende, uden at disse derved komme under Fattigvæsenet. I saa Henseende har Samfundet ogsaa søgt at yde Støtte paa forskellig Maade. Vor Lovgivning om Alderdomsunderstøttelse, Sygekassevæsenet samt angaaende de fri Fattigkasser opfylder saaledes som tidligere omtalt for en ikke ringe Del den Opgave at holde de stræbsomme Fattige fri for det offentlige Fattigvæsen. Men med al Anerkendelse af, hvad der hidtil er udrettet i denne Henseende, maa det dog sikkert erkendes, at vor Lovgivning ikke har formaaet til Fulde at raade Bod paa de Ulemper, der ere en Følge af den bestaaende Samfundstilstand. Jo mere Erhvervslivet omformer sig fra det fra Forfædrene kendte Haandværk til moderne Industri, des sørgeligere følger vil dette have i Medfør med Hensyn til Adgangen til Arbejde. Medens tidligere en enkelt Virksomhed — Haandværksvirksomhed — kun beskæftigede nogle faa Arbejdere, vil en moderne industriel Virksomhed i Modsætning hertil hyppigt beskæftige Hundreder af Arbejdere.